

Подпоручикът. — Ще запобъдят ли да стрелям?

Поручикът. — Трябва ^и запобъдят на регента.

Подпоручикът. — Да се действа с благодарнична смелост.

Поручикът. — Много късно.

Подпоручикът. — Не е точно.

Поручикът. — Без писмена заповед няма да стрелям. (Към войниците) Заповедвам да се браме тази врата и да не се стреля!

Плътата камуша на похода с сила и усрещ. Войниците се събират в една група, гритената около вратата на Панталоне. Плътата ги заобикаля и ги гритиска. Тя е въ безредица, но хотят върва в тази хаос елементът на една гритирана редь: тълпи, въоръжени с брадви, с лоджийски пушки, револвери, ^с ножове. Орландо, Панталоне и Валерио пристигат на кола, теглена от Плътата. Джандуя, кесоконт, но все пак ултоско, и бедният Стентерело, таящи в записки, тият от радост, силно развълнуван, върват неясно след тях.

Орландо. — Регентът ще мине по тази улица. Направате му ултоско! (Плътата засрака на открито.) Първа рота с пушките, на изхода на улицата! Втора рота — на другата улица! Трета рота — по покривът!

Заповедта е изпълнена.

Джандуя. — Но, кажете ми, ~~ка~~ ^(ми искате да се) каква е войската?

Стентерело. — Ура!